



MAEVE BINCHY

LOSM

SEITSEMÄN TALVISTA PÄIVÄÄ

MAEVE BINCHY

SEITSEMÄN TALVISTA PÄIVÄÄ

Suomentanut Päivi Pouttu-Delière

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

A Week in Winter

Copyright © Maeve Binchy 2012

Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.

Suomenkielinen laitos © Päivi Pouttu-Delière ja WSOY 2013

ISBN 978-951-0-40006-7

Painettu EU:ssa

Rakkaalle ja jalomieliselle Gordonille,
joka tekee elämästä ihanaa joka päivä.

Chicky

Stoneybridgessä sijaitsevalla Ryanin perheen maatilalla jokaisella perheenjäsenellä oli omat työnsä. Pojat auttoivat isäänsä pelloilla, korjasivat aitoja, toivat lehmät laitumelta lypsettäviksi ja kyntivät perunoille vaot. Mary syötti vasikat, Kathleen leipoi leivät ja Geraldine huolehti kanoista.

Tyttöä ei tosin koskaan kutsuttu Geraldineksi, sillä häntä oli kutsuttu lempinimellä Chicky niin kauan kuin kukaan saattoi muistaa. Vakava pieni tyttö kaatoi kananpoikasille ruokaa, keräsi joka aamu vastamunitut munat ja puheli kanoille rauhoittavasti puuhaillessaan. Chicky oli antanut kaikille kanoille nimen, eikä kukaan hennonut kertoa hänelle, kun joku kanoista syötiin sunnuntaina lounaaksi. Kaikki teeskentelivät, että kana oli muka ostettu kaupasta, mutta Chicky tiesi aina totuuden.

Länsi-Irlannissa sijaitseva Stoneybridge oli kesäisin lapsille oikea paratiisi, mutta kesät olivat lyhyitä, ja suurimman osan vuotta Atlantin rannikolla oli märkää, karua ja yksinäistä. Siellä saattoi kuitenkin tutkia luolia, kiipeillä kallioilla, löytää linnunpesiä ja kummastella villilampaita, joilla oli suuret, käppyräiset sarvet. Ja lisäksi siellä oli Stone House. Chickystä oli ihana leikkiä sen valtavassa, villiintyneessä puutarhassa. Toisinaan Sheedyn neidit, kolme iäkästä sisarusta, jotka omistivat talon, antoivat Chickyn leikkiä myös sisällä talossa ja sovitella heidän vanhoja vaatteitaan.

Chicky heilutti Kathleenille rautatieasemalla, kun hän lähti sairaanhoitajaksi suureen walesilaiseen sairaalaan, ja jonkin ajan kuluttua Marykin sai työpaikan erään vakuutusyhtiön toimisto-

virkailijana. Chicky ei ollut kiinnostunut kummastakaan työpai-
kasta, mutta jotakin työtä hänenkin pitäisi tehdä. Maatila ei pys-
tysi elättämään koko Ryanin perhettä. Veljeksistä kaksi oli lähtenyt
töihin länsirannikon suuriin kaupunkeihin, ja ainoastaan Brian jäi-
si hoitamaan maatilaa isänsä kanssa.

Chickyn äiti oli aina väsynyt ja hänen isänsä aina huolissaan. He
olivat huojentuneita, kun Chicky sai töitä kutomosta. Ei koneen-
käyttäjänä eikä neuojana vaan toimistotyöntekijänä. Hänen vas-
tuullaan oli kirjanpito sekä valmiiden neuleiden lähettäminen asiak-
kaille. Se ei ollut mikään *upea* työpaikka mutta takasi kuitenkin sen,
että Chicky saattoi asua kotonaan, mitä oli toivonutkin. Hänellä
oli paljon ystäviä lähitienoilla, ja joka kesä hän rakastui aina johon-
kuhun O'Haran suvun pojista, mutta siitä ei koskaan tullut mitään.

Sitten eräänä päivänä Walter Starr, nuori amerikkalaispoika,
eksyi kutomolle ja halusi ostaa Aran-saarten villapaidan. Chickyä
pyydettiin selittämään hänelle, ettei kutomossa ollut omaa myy-
mälää ja että siellä tehtiin villapaitoja tavarataloja ja postimyyn-
tiä varten.

»Siinä tapauksessa te ette ole ottaneet huomioon yhtä juttua»,
Walter Starr sanoi. »Kun joku tulee tälle myrskyiselle rannikolle,
hän tarvitsee Aran-saarten villapaidan välittömästi eikä vasta parin
viikon kuluttua.»

Walter Starr oli todella komea. Chickyn mielestä hän näytti sil-
tä, miltä Jack ja Bobby Kennedy olivat näyttäneet nuorina. Wal-
terilla oli samanlainen loistava hymy ja hyvät hampaat. Hän oli
hyvin ruskettunut ja kovin erilainen kuin Stoneybridgen ympäris-
tössä asuvat pojat. Chicky ei halunnut, että Walter lähtisi kutomos-
ta, eikä tämäkään vaikuttanut halukkaalta lähtemään.

Chicky muisti, että kutomon varastossa oli yksi myyntikuvas-
ton valokuvauksissa käytetty villapaita. Ehkä Walter Starr haluaisi
ostaa sen. Paita ei tosin ollut upouusi, mutta miltei käyttämätön.

Walter sanoi, että se sopisi mainiosti.

Hän pyysi Chickyä kanssaan kävelyllä merenrantaan ja sanoi,
että Stoneybridge oli yksi maailman kauneimmista paikoista.

Ajatella! Walter oli käynyt Kaliforniassa *ja* Italiassa ja piti siitä huolimatta Stoneybridgeä kauniina paikkana.

Myös Chicky oli Walterin mielestä kaunis. Hän sanoi, että Chicky oli todella sievä tummine kiharaisine hiuksineen ja suurine sinisine silmineen. He olivat yhdessä niin paljon kuin se vain oli mahdollista. Walter oli aikonut viettää seudulla vain muutaman päivän, mutta nyt hänestä tuntui vaikealta lähteä minnekään muualle. Paitsi tietenkin siinä tapauksessa, jos Chicky lähtisi hänen mukaansa.

Chicky nauroi ääneen kuvitellessaan, että lopettaisi työnsä kutomossa ja ilmoittaisi äidilleen ja isälleen, että oli lähdössä liftaamaan ympäri Irlantia amerikkalaisen miehen kanssa, jonka oli vasta tavannut! Kuulennonkin ehdottaminen olisi ollut sopivampaa.

Kauhu, jota ajatus Chickyssä herätti, oli Walterista koskettavaa ja miltei liikuttavaa.

»Ihmisellä on vain yksi elämä, Chicky. *Meidän vanhempamme* eivät voi elää sitä meidän puolestamme. Meidän on itse elettävä se. Luuletko, että minun vanhempani pitävät siitä, että olen täällä teillä tietymättömillä pitämässä hauskaa? Eivät pidä. He haluaisivat, että minä kävisin heidän Country Clubillaan pelaamassa tennistä hyvien perheiden tyttärien kanssa, mutta hei, minä haluan olla täällä. Niin yksinkertaista se on.»

Walter Starr eli maailmassa, jossa kaikki oli yksinkertaista. Kun he kerran rakastivat toisiaan, mikä olisikaan ollut luonnollisempaa kuin rakasteleminen? Kun he molemmat kerran tiesivät löytäneensä sen oikean, miksi siitä olisi pitänyt tehdä monimutkaisempaa miettimällä, mitä muut sanoisivat, ajattelisivat tai tekisivät? Hyväntahtoinen Jumala ymmärsi kyllä rakkautta. Isä Johnson, joka oli vannonut valalla, ettei koskaan rakastuisi, ei ymmärtänyt. Mutta eiväthän he tarvinneet mitään typeriä sopimuksia tai todistuksia?

Ja kun oli kulunut kuusi upeaa viikkoa ja Walterin oli alettava suunnitella Yhdysvaltoihin palaamista, Chicky oli valmis lähtemään hänen mukaansa. Se aiheutti Ryanin perheessä valtavan määrän riitoja, draamaa ja suurta mielipahaa. Mutta Walter ei tiennyt siitä mitään.

Chickyn isä oli nyt vielä enemmän huolissaan kuin koskaan aiemmin, sillä kaikki sanoisivat varmasti, että hän oli kasvattanut tyttärestään kevytkenkäisen maankiertäjän.

Chickyn äiti näytti väsyneemmältä ja pettyneemmältä kuin koskaan aiemmin ja sanoi, että vain Jumala ja Pyhä Maria tiesivät, mikä hänen kasvatuksessaan oli mennyt pieleen, kun Chickystä oli tullut heille kaikille sellainen riesa.

Kathleenin mielestä oli onni, että hänellä oli jo kihlasormus sormessa, koska yksikään mies ei varmasti olisi huolinut häntä, jos olisi saanut tietää, millainen hänen perheensä oli.

Mary, joka työskenteli vakuutusyhtiön toimistossa ja seurusteli yhden O'Haran pojan kanssa, sanoi, että Chickyn ansiosta *hänen* suhteensa oli nyt tuhoon tuomittu. O'Haroja pidettiin Stoneybridgessä hyvin kunniallisina, eivätkä he katsoisi tuollaisia temp-puja lainkaan hyvällä silmällä.

Chickyn veli Brian piti katseensa luotuna maahan eikä sanonut yhtään mitään. Kun Chicky kysyi häneltä, mitä hän ajatteli, Brian sanoi, ettei hän ajatellut mitään. Hänellä ei ollut aikaa ajatella.

Chickyn ystävät, Peggy, joka oli myös töissä kutomossa, ja Nuala, joka oli kolmen Sheedyn sisaruksen palvelijattarena, sanoivat, että se oli jännittävin ja hurjin suunnitelma, josta he olivat koskaan kuulleet ja että eikö ollutkin hienoa, että Chickyllä oli jo passi, koska he olivat käyneet luokkaretkellä Ranskan Lourdesissa.

Walter Starr sanoi, että he asuisivat hänen ystäviensä luona New Yorkissa. Hän aikoi lopettaa lakiopintonsa, koska ne eivät tuntuneet hänestä oikealta. Jos ihmisellä olisi monta elämää, niin siinä tapauksessa hän olisi saattanut jatkaakin opintoja, mutta koska niitä oli vain yksi, sitä ei kannattanut käyttää oikeustieteen opintoihin.

Lähtöä edeltävänä iltana Chicky yritti saada vanhempansa ymmärtämään asian. Hän oli kaksikymmentävuotias, hänellä oli koko elämä edessään. Chicky rakasti kaikkia perheenjäseniään ja toivoi, että hekin rakastaisivat häntä huolimatta siitä, että olivat pettyneet häneen.

Chickyn isän kasvojen ilme oli kireä ja tyly. Chicky ei olisi enää koskaan tervetullut tähän taloon, hän oli häpäissyt koko perheensä.

Hänen äitinsä oli katkera. Hän sanoi, että Chicky käyttäytyi käsittämättömän typerästi. Suhde ei kestäisi, se ei voisi kestää. Se ei ollut rakkautta, se oli ihastusta. Jos Walter todella rakastaisi Chickyä, hän odottaisi tätä ja tarjoaisi tälle kodin, oman nimensä ja tulevaisuuden kaiken tämän hölynpölyn sijaan.

Ryanin perheen kotona vallitsevaa tunnelmaa olisi voinut leikata veitsellä.

Chickyn sisarista ei ollut apua. Mutta Chicky piti pintansa. *He* eivät olleet kokeneet oikeata rakkautta. Hän ei aikonut muuttaa suunnitelmiaan. Hänellä oli passinsa. Hän lähtisi Amerikkaan.

»Toivottakaa minulle edes onnea», hän aneli sisariaan lähtöä edeltävänä iltana, mutta nämä käänsivät katseensa pois päin.

»En haluaisi muistaa teitä noin kylmäsydämisinä.» Kyyneleet valuivat Chickyn poskillla.

Hänen äitinsä päästi syvän huokauksen. »Sehän vasta kylmäsydämisistä olisi, jos me sanoisimme: 'Mene vain ja pidä hauskaa.' Me yritämme tehdä parhaamme sinun hyväksesi ja auttaa sinua ottamaan elämästäsi kaiken irti. Tuossa jutussa ei ole kyse rakkaudesta vaan jonkinlaisesta ihastumisesta. Et voi saada sille meidän siunaustamme. Et tule saamaan sitä meiltä. Muuta on turha edes teeskennellä.»

Niinpä Chicky lähti ilman vanhempiansa siunausta.

Shannonin lentokentällä oli ihmisiä heiluttamassa hyvästejä lapsilleen, jotka olivat lähdössä Yhdysvaltoihin perustamaan uutta elämää. Kukaan ei ollut siellä heiluttamassa Chickyille, mutta he eivät Walterin kanssa piitanneet siitä. Heillä oli koko elämä edessään.

Ei sääntöjä eikä velvollisuutta toimia tietyllä tavalla, jotta sukulaiset ja naapurit olisivat heihin tyytyväisiä.

He olisivat vapaita – vapaita tekemään töitä missä halusivat ja millaisia töitä halusivat.

Heidän ei tarvinnut yrittää täyttää toisten toiveita – Chickyn tapauksessa mennä naimisiin varakkaan maanviljelijän kanssa, tai

tulla huippulakimieheksi, mitä Walterin vanhemmat olivat kaa-
vailleet poikansa varalle.

Walterin ystävät toivottivat heidät tervetulleiksi suureen, Brook-
lynissa sijaitsevaan asuntoonsa. He olivat nuoria, ystävällisiä ja ren-
toja. Jotkut työskentelivät kirjakaupoissa, toiset baareissa. Joukos-
sa oli myös muusikkoja. He tulivat ja menivät. Kukaan ei juuri
välittänyt toisten asioista. Kaikki oli niin erilaista kuin kotona.
Yksi pariskunta oli kotoisin rannikolta, ja runoja kirjoittava tyttö
oli Chicagosta. Meksikolainen poika soitti kitaraa latinobaareissa.

Kaikki olivat niin rentoja. Chickystä se oli ihmeellistä. Kukaan
ei esittänyt vaatimuksia. He valmistivat suuren annoksen chili con
carnea illalliseksi, ja kaikki auttoivat. Kenelläkään ei ollut mitään
paineita.

He huokailivat merkitsevästi sille, etteivät heidän perheensä
ymmärtäneet mitään, mutta se ei tuntunut painavan kenenkään
mieltä kovin paljon. Pian Stoneybridgen muisto alkoi haalistua
Chickyn mielessä. Hän kirjoitti kuitenkin kotiin joka viikko. Hän
oli alusta pitäen päättänyt, ettei ainakaan itse jatkaisi vihanpitoa.

Jos toinen osapuoli käyttäytyi normaalisti, ennemmin tai myö-
hemmin toisenkin osapuolen olisi vastattava kirjeisiin ja käyttäy-
dyttävä normaalisti.

Hän oli kyllä yhteydessä joidenkin ystäviensä kanssa ja sai hei-
dän kautta satunnaisesti vähän uutisia. Peggy ja Nuala kirjoit-
tivat hänelle ja kertoivat kirjeissään elämästä kotipuolessa. Se ei
tuntunut muuttuneen juuri missään mielessä. Koska hänen ystä-
vänsä olivat kertoneet Kathleenin ja Mikeyn suunnittelevan häi-
tään, Chicky kertoi perheelleen kirjoittamassaan kirjeessä olevan-
sa hyvin iloinen uutisesta muttei maininnut kuulleen myöskin, että
Maryn suhde Sonny O'Haraan oli päättynyt.

Hänen äitinsä kirjoitti lyhyitä ja ytimekkäitä postikortteja, jois-
sa hän tiedusteli, oliko Chickyn häpäpäivä jo päätetty ja oliko seu-
rakunnassa irlantilaisia pappeja.

Chicky ei kertonut perheelleen mitään siitä kommuunielämästä,
jota hän eli suuressa, täpötäydessä asunnossa, jossa soitettiin

kitaraa ja kaikki tulivat ja menivät mielensä mukaan. Hänen perheensä ei olisi koskaan pystynyt käsittämään sitä.

Sen sijaan hän kirjoitti taidenäyttelyiden avajaisista ja näytelmien ensi-illoista. Hän luki niistä sanomalehdistä ja kävi toisinaan itsekin matineoissa tai hankki edulliset liput ennakkonäytökseen sellaisten tutun tuttujen kautta, jotka halusivat saada salin täyteen.

Walter luetteloi työkseen vanhempiensa pitkäaikaisten ystävien kirjastoa. Walter sanoi, että hänen vanhempansa olivat toivoneet pystyvänsä sillä tavalla houkuttelemaan poikansa takaisin jonkinlaiseen akateemiseen elämään, eikä työ inhottavaa ollutkaan. Paris-kunta jätti hänet rauhaan eikä häirinnyt häntä. Sen enempää ihmisen ei kannattanut edes haluta elämältään.

Chicky oppi, että Walter ei totisesti halunnutkaan elämässään muuta kuin olla rauhassa. Niinpä hän ei tivannut, milloin saisi tavata Walterin vanhemmat tai milloin he hankkisivat oman asunnon tai edes sitä, mitä he tekisivät pidemmällä aikavälillä. He olivat yhdessä New Yorkissa. Se riitti, eikö riittänytkin?

Ja monella tapaa se riittikin.

Chicky sai töitä ruokalasta. Työaika sopi hänelle. Hän nousi hyvin aikaisin aamulla ja lähti asunnosta ennen kuin kukaan muu oli herännyt. Hän auttoi paikan avaamisessa, teki työvuoronsa, tarjoili aamiaista ja oli palannut kotiin jo ennen kuin hänen kämpppäkaverinsa olivat kangenneet itsensä ylös uuteen päivään. Chicky toi kotiin kylmää maitoa ja bageleita, jotka olivat jääneet jäljelle ruokalan aamiaiselta. Hänen kämpppäkaverinsa tottuivat siihen, että Chicky toi heille aamiaistarvikkeita.

Chicky kuuli edelleen uutisia kotipuolestaan, mutta kaikki se alkoi vaikuttaa hänestä koko ajan kaukaisemmalta.

Kathleen oli mennyt naimisiin Mikeyn kanssa ja nyt hän oli ras-kaana. Mary oli alkanut tapailla J.P.:tä, maanviljelijää, jolle he olivat vielä jokin aika sitten nauraneet ja pitäneet häntä surullisena vanhana miehenä. Nyt heillä oli vakava suhde. Brian oli alkanut seurustella yhden O'Haran tytön kanssa. Chickyn perheen mielestä se oli hienoa, mutta O'Harat eivät olleet siitä läheskään yhtä

innoissaan. Isä Johnson oli pitänyt saarnan, jossa hän oli sanonut, että Neitsyt Maria itki joka kerta, kun avioeron sallimisesta Irlannissa pidettävä kansanäänestys edes mainittiin, ja jotkut seurakuntalaiset olivat protestoineet ja sanoneet, että pappi oli mennyt liian pitkälle.

Muutaman hassun kuukauden jälkeen Stoneybridge oli alkanut vaikuttaa täysin epätodelliselta maailmalta.

Samoin heidän elämänsä asunnossa. Uusia ihmisiä muutti sisään ja ulos, ja asukkaat kertoivat tarinoita ystäivistä, jotka olivat lähteneet Italiaan tai Kreikkaan ja toisista, jotka soittivat musiikkia läpi yön Chicagon kellareissa. Chicky oli alkanut itsekin uskoa muille sepittämäänsä tarinaan, jonka mukaan hän eli vilkasta, kiireistä ja menestynyttä elämää aitoon manhattanilaistyyliin.

Kukaan Stoneybridgestä ei koskaan tullut New Yorkiin, joten ei ollut vaaraa, että joku etsisi hänet käsiinsä ja että hänen säälittävä huijauksensa ja valheensa paljastuisivat. Hän ei vain kyennyt kertomaan perheelleen totuutta, että Walter oli lopettanut kirjaston luetteloinnin. Se oli ollut Walterista tylsää, koska vanha pariskunta hoki jatkuvasti, että hänen pitäisi jonakin viikonloppuna mennä käymään kotonaan ja tavata vanhempansa.

Chickystä ehdotuksessa ei sinänsä ollut mitään pahaa, mutta Walteria se näytti suututtavan. Niinpä hän vain nyökytteli ymmärtäväisesti, kun Walter lopetti työnsä, ja teki vähän ylitöitä ruokassa, jotta he pystyivät maksamaan asumisestaan aiheutuvat kulut.

Walter oli nykyisin niin levoton ja suuttui mitä pienimmistäkin asioista. Hän halusi Chickyn olevan aina iloinen ja herttaisen rakastava. Niinpä Chicky oli sellainen. Sisimmässään Chicky oli myös väsynyt ja huolestunut, mutta sitä hän ei näyttänyt kenellekään.

Chicky kirjoitti kotiin viikko toisensa jälkeen ja alkoi entistä enemmän uskoa itse sepittämäänsä satuun. Hän alkoi kirjoittaa kierrekantiseen vihkoon merkintöjä elämästä, jollaista olisi todellisuudessa halunnut elää. Hän ei halunnut tehdä ainoatakaan virhettä.

Lohduttaakseen itseään Chicky kirjoitti perheelleen häistä. Hän selitti, että he olivat menneet Walterin kanssa naimisiin ja että siviilivihkiminen oli ollut pienimuotoinen. Fransiskaanipappi oli siunannut heidän liittonsa. Tilaisuus oli ollut heidän mielestään ihana, ja he molemmat tiesivät, että heidän perheensä olivat iloisia heidän sitoutumisestaan toisiinsa. Chicky kirjoitti, että Walterin vanhemmat olivat juuri silloin olleet ulkomailla eivätkä siten olleet voineet osallistua vihkimistilaisuuteen, mutta että kaikki olivat onnellisia heidän liitostaan.

Tavallaan hän sai itsensä uskomaan, että se oli totta. Oli helpompaa uskoa siihen kuin huomata, että Walter alkoi vaikuttaa levottomalta ja aikoi jatkaa matkaa.

Kun Walterin ja Chickyn suhde sitten päättyi, se kävi nopeasti ja vaikutti muiden silmissä väistämättömältä. Walter kertoi Chickylle lempeästi, että heidän juttunsa oli ollut upea mutta että se oli ohi.

Tarjolla oli uusi mahdollisuus, sillä eräs ystävä oli luvannut Walterille töitä omistamastaan baarista. Uudet kuviot. Uusi alku. Uusi kaupunki. Walter aikoi lähteä saman viikon lopussa.

Meni aikaa, ennen kuin Chicky käsitti, mitä Walter tarkoitti.

Aluksi hän ajatteli, että se oli vitsi. Tai jonkinlainen koe. Hänen rinnassaan oli ontto, epätodellinen tunne, aivan kuin siellä olisi ollut suuri onkalo, joka olisi vain kasvanut kasvamistaan.

Se *ei* voinut olla ohi. Ei heidän juttunsa. Chicky pyysi ja aneli ja lupasi korjata sen, mitä ikinä tekikin väärin.

Walter oli loputtoman kärsivällinen ja vakuutti, ettei suhteen päättyminen ollut kenenkään syytä. Niin vain tapahtui – rakkaus kukoisti ja sitten se kuoli. Se oli tietenkin surullista, niin se oli aina. Mutta he olisivat edelleen ystäviä ja muistelisivat yhdessä viettämänsä aikaa hyvällä.

Nyt Chickyllä ei tuntunut olevan muuta vaihtoehtoa kuin palata takaisin kotiin Stoneybridgeen ja kulkea taas niillä myrskyisillä rannoilla, joilla he olivat kävelleet Walterin kanssa ja rakastuneet toisiinsa.

Mutta Chicky ajatteli, ettei palaisi koskaan kotiin.

Se oli yksi asia, josta hän oli varma. Ainoa varma asia tässä juoksuhiekan maailmassa, joka muuttui koko ajan hänen ympärillään. Hän ei voisi jäädä enää asuntoon, vaikka muut toivoivatkin, että hän jäisi. Chicky ei ollut saanut kovinkaan montaa ystävää heidän yhteisien ympyröittensä ulkopuolelta. Hän oli liian sulkeutunut, eikä hänellä ollut tarjota ystävilleen tarinoita ja mielipiteitä. Hän kaipasi sellaisten ihmisten seuraa, jotka eivät kyselleet mitään eivätkä olettaneet mitään.

Chicky tarvitsi myös uuden työpaikan.

Hän ei voisi jäädä töihin ruokalaan. Hänen työnantajansa olisi pitänyt hänet mielellään, mutta hän ei halunnut olla enää tässä kaupunginosassa sen jälkeen kun Walter olisi lähtenyt.

Ei olisi väliä, millaista työtä hän tekisi. Hän ei oikeasti piitannut siitä. Hänen täytyisi vain ansaita elantonsa, saada jotakin, jolla elää, kunnes hän saisi asiansa taas järjestykseen.

Kun Walter lähti, Chicky ei pystynyt nukkumaan.

Hän yritti, mutta uni tullut. Niinpä hän istui selkä suorana tuolissa samassa huoneessa, jonka oli jakanut Walter Starrin kanssa niiden viiden ihmeellisen – ja niiden kolmen levottoman – kuu-kauden ajan.

Walter sanoi, että se oli pisin aika, jonka hän oli koskaan ollut kenenkään kanssa. Hän sanoi, ettei ollut halunnut loukata Chickyä. Hän oli anellut, että Chicky palaisi takaisin Irlantiin, mistä hän oli tämän löytänyt.

Chicky oli vain hymyillyt hänelle kyynelten läpi.

Häneltä meni neljä päivää löytää uusi asuinpaikka ja uusi työ. Yksi ruokalan vieressä olevassa rakennuksessa työskentelevistä työmiehistä oli pudonnut rakennustelineiltä, ja hänet tuotiin toipumaan ruokalaan.

»En ole niin huonossa kunnossa, että haluaisin mennä sairaalaan», mies aneli. »Voitko soittaa rouva Cassidylle? Hän tietää, mitä tehdä.»

»Kuka on rouva Cassidy?» Chicky oli kysynyt mieheltä, jonka puheesta kuului irlantilainen aksentti ja pelko siitä, että hän menettäisi päivän työn.

»Hän pitää Select Accommodation -täysihoitola», mies vastasi. »Hän on hyvä ihminen, pysyttelee omissa oloissaan. Meidän täytyy nyt ottaa häneen yhteyttä.»

Mies oli ollut oikeassa. Rouva Cassidy otti asian hoitaakseen.

Hän oli pienikokoinen, vilkasliikkeinen nainen, jonka silmissä oli terävä katse ja jonka hiukset oli vedetty takaraivolle tiukalle nutturalle. Hän ei hukannut aikaa joutavuuksiin.

Chicky katsoi rouva Cassidyä ihaillen.

Rouva Cassidy järjesti loukkaantuneen miehen kuljetuksen täysihoitolaansa. Hän sanoi, että hänen naapurissaan asui sairaanhoitaja, ja jos miehen tila huononisi, hän järjestäisi tämän sairaalaan.

Seuraavana päivänä Chicky soitti Cassidyn täysihoitolaan.

Ensimmäiseksi hän tiedusteli, miten ruokalaan tuotu loukkaantunut rakennusmies voi. Sitten hän kysyi töitä.

»Miksi sinä minun puoleeni käännyt?» Rouva Cassidy oli kysynyt.

»Kuulin, että pysyttelette *omissa oloissanne* ettekä kulje ympäriinsä lavertelemassa muiden asioista.»

»Ei minulla ole aikaa sellaiseen», rouva Cassidy oli myöntänyt.

»Minä voisin siivota. Olen vahva enkä väsy helposti.»

»Kuinka vanha sinä olet?» rouva Cassidy kysyi.

»Täytän huomenna kaksikymmentäyksi.»

Vuosien kokemus ihmisten tarkkailusta ja vähäpuheisuudesta oli tehnyt rouva Cassidysta hyvin päättäväisen.

»Hyvää syntymäpäivää», hän toivotti. »Kokoa tavarasi ja muuta tänne tänään.»

Tavaroiden kokoamiseen ei mennyt kauan. Chickyn täytyi vain hakea pieni kassi suuresta, sokkeloisesta asunnosta, jossa hän oli asunut Walter Starrin heilana muiden levottomien nuorten kanssa niiden onnellisten kuukausien ajan, ennen kuin sirkus lähti kaupungista ilman häntä.

Ja niin alkoi Chickyn uusi elämä. Hänellä oli pieni, lähes askeet-
tinen huone täysihoitolan ylimmässä kerroksessa, ja hän nousi joka
aamu aikaisin kiillottamaan messinkiesineitä, kuuraamaan rappu-
ja puhtaaksi ja valmistamaan aamupalaa.

Rouva Cassidylla oli kahdeksan vuokralaista, kaikki irlantilai-
sia. He eivät olleet niitä ihmisiä, jotka syövät aamiaiseksi muroja
ja tuoreita hedelmiä. Vuokralaiset olivat miehiä, jotka työskente-
livät rakennustyömailla ja New Yorkin maanalaisessa. Miehiä, joi-
den oli syötävä aamiaiseksi kunnon annos munia ja pekonia, jotta
he pärjäisivät sillä lounasaikaan asti. Lounasta varten Chicky val-
misti jokaiselle kinkkusämpylän, jonka hän kääri voipaperiin, ja
antoi ne miehille, ennen kuin nämä lähtivät töihin.

Chickyn tehtäviin kuului myös vuoteiden sijaaminen, ikkunoi-
den peseminen sekä olohuoneen siistiminen, ja lisäksi hän kävi
ostoksilla rouva Cassidyn kanssa. Hän oppi, miten edullisista liha-
paloista saatiin marinoimalla hyvänmakuisia ja miten yksinkertai-
simmatkin annokset saatiin näyttämään juhla-aterioilta. Pöydässä
oli aina kukkamaljakko tai ruukkukasvi.

Rouva Cassidy oli aina siististi pukeutunut tarjoillessaan illal-
lista, ja jostakin syystä miehet seurasivat hänen esimerkkiään. He
kävivät kaikki pesulla ja vaihtoivat puhtaan paidan ennen kuin
kävivät illallispöytään. Jos odotti hyviä käytöstapoja, niitä myös sai.

Chicky kutsui työnantajaansa aina rouva Cassidyksi. Hän ei
tiennyt tämän etunimeä eikä tämän elämäntarinaa, mitä herra Cas-
sidylle oli tapahtunut eikä edes sitä, oliko koko herra Cassidyä kos-
kaan ollutkaan.

Ja vastineeksi rouva Cassidykaan ei esittänyt Chickyille kysy-
myksiä.

Heidän suhteensa oli hyvin rauhanomainen.

Rouva Cassidy oli painottanut, miten tärkeätä oli, että Chicky
hankkisi työ- ja oleskeluluvan ja rekisteröityisi voidakseen äänes-
tää kaupunginhallituksen vaaleissa, jotta tarvittava määrä irlan-
tilaistaustaisia virkamiehiä pääsisi palaamaan valtaan. Hän selit-
ti, miten hankittiin postilokero-osoite, jonka avulla saattoi käy-

dä kirjeenvaihtoa niin, ettei joutunut paljastamaan omaa asuinpaikkaansa.

Rouva Cassidy oli yrittänyt saada Chickyä hankkimaan itselleen poikaystävän mutta antanut sitten periksi. Hän sanoi aina, että Chicky oli nuori nainen maailman jännittävimmässä kaupungissa ja että New Yorkissa kaikki oli mahdollista. Mutta Chicky oli hyvin ehdoton. Hän ei halunnut kuulla puhuttavankaan niistä. Ei pubeista, ei irlantilaisista klubeista, eikä siitä, kuinka hyvä aviomies tästä tai tuosta vuokralaisesta tulisi. Rouva Cassidy ymmärsi viestin.

Hän opasti kuitenkin Chickyn aikuiskoulutuksen oppitunneille ja harjoituskursseille. Chickystä tuli erinomainen sokerileipuri. Hän ei vaikuttanut halukkaalta lähtemään rouva Cassidyyn täysihoitolasta, vaikka paikallinen leipomo tarjosi hänelle kokopäivätyötä.

Chickyllä oli vain vähän menoja, ja hänelle kertyi säästöjä. Kun hän ei tehnyt töitä rouva Cassidylle, hänellä oli monia muita töitä. Chicky laittoi ruokaa ristiäisiin, ensimmäisen ehtoollisen juhliin, bar mitsvoihin ja eläkkeelle jäämisen kunniaksi järjestettäviin juhliin.

Joka ilta-aterian aikana Chicky ja rouva Cassidy pitivät yllä keskustelua täysihoitolan vuokralaisten kanssa.

Chicky ei edelleenkään tiennyt mitään rouva Cassidyn menneisyydestä, eikä tämä myöskään ollut kysynyt mitään Chickyn menneisyydestä. Niinpä Chicky yllättyi, kun rouva Cassidy sanoi, että hänen mielestään Chickyn pitäisi mennä käymään Stoneybridgessä.

»Mene nyt, muuten paluulla on tapana jäädä liian pitkän ajan päähän. Sitten sinne takaisin palaaminen on tosi iso juttu. Jos menet tänä vuonna vain nopealle vierailulle, se tekee siitä paljon helpompaa.»

Ja toden totta, se oli paljon helpompaa kuin Chicky oli kuvitellut.

Chicky kirjoitti Stoneybridgeen ja kertoi, että Walterin oli mentävä työasioissa viikoksi Los Angelesiin ja että hän oli ehdottanut,

että Chicky käyttäisi tilaisuutta hyväkseen ja lähtisi käymään Irlannissa. Chickystä olisi ihana tulla käymään kotona, ja hän toivoi, että se sopisi kaikille.

Oli kulunut viisi vuotta siitä, kun hänen isänsä oli sanonut, ettei hän saisi enää koskaan tulla takaisin kotiinsa. Kaikki oli muuttunut.

Chickyn isäkin oli nyt muuttunut mies. Hän oli saanut monta sydänkohtausta, mikä oli saanut hänet ymmärtämään, ettei hän hallinnut koko maailmaa eikä edes omaa osaansa siitä.

Chickyn äiti ei pelännyt enää yhtä paljon kuin ennen, mitä toiset ihmiset ajattelivat.

Chickyn sisar Kathleen, joka oli nyt naimisissa Mikeyn kanssa ja Orlan ja Roryn äiti, oli unohtanut kovat sanansa perheen häpäisemisestä.

Mary, joka oli nyt naimisissa J. P:n, hassun vanhan maanviljelijän kanssa, oli hänkin pehmennyt.

Brian, joka oli saanut kolauksen, kun O'Haran perhe oli torjunut hänet, oli uppoutunut töihin ja tuskin huomasi, että hänen sisarensa oli palannut.

Niinpä vierailu sujui yllättävän kivuttomasti, ja siitä eteenpäin Chicky palasi joka kesä Irlantiin tapaamaan perhettään, joka toivotti hänet aina lämpimästi tervetulleeksi.

Stoneybridgessä ollessaan Chicky käveli kilometrikaupalla merenrantaa pitkin ja puhui naapureiden kanssa kertoillen heille tarunomaisesta elämästään Atlantin toisella puolen. Niillä seuduilla vain harvat ihmiset matkustivat koskaan yhtä kauas kuin Amerikkaan, joten Chicky oli turvassa, koska tiesi, ettei saisi odottamatomia vieraita. Hänen rakentamansa kulissit eivät koskaan sortuisi sen takia, että joku Stoneybridgestä saapuisi yllätysvierailulle asunnolle, jota ei ollut olemassakaan.

Pian Chicky oli mukana Stoneybridgen kuvioissa.

Chicky tapasi joka kesä Peggyn, joka kertoi hänelle kaikista kutomon dramaattisista sattumuksista. Nuala oli jo kauan sitten muuttanut asumaan Dubliniin, eivätkä Chicky tai Peggy kumpikaan enää pitäneet yhteyttä hänen kanssaan.

»Kun näemme Chickyn kävelemässä rannoilla, me tiedämme aina, että on heinäkuu», Sheedyn sisarukset sanoivat hänelle.

Ja Chickyn kasvoille levisi leveä hymy, joka lämmitti kaikkien mieltä, ja hän kertoi Sheedyn sisaruksille ja kaikille muillekin, jotka vain halusivat kuulla, ettei maailmassa ollut toista Stoneybridgen veroista, huolimatta kaikista ihmeellisistä asioista, joita hän oli ulkomailla nähnyt.

Ihmiset pitivät siitä.

Oli hyvä, että he saivat kiitosta siitä, että he asuivat Stoneybridgessä ja että he olivat tehneet oikean valinnan.

Chickyn perhe kyseli Walterista ja vaikutti olevan mielissään kuullessaan tämän menestyksestä ja suosioista. Mikäli heitä hävetti, että he olivat kohdelleet Walteria niin ikävästi, he eivät koskaan sanooneet sitä ääneen.

Mutta sitten kaikki muuttui.

Vanhin Chickyn sisarentytäristä, Orla, oli nyt teini-ikäinen. Hän toivoi pääsevänsä seuraavana vuonna matkalle Amerikkaan yhdessä Brigidin kanssa, joka oli yksi punatukkaisten O’Harojen tytöistä. Voisivatkohan he asua jonkin aikaa Chicky-tädillä ja Walter-sedällä, Orla mietti. Heistä ei olisi kerrassaan mitään vaivaa.

Chicky ei epäröinyt hetkeäkään.

Tietenkin Orla ja Brigid olisivat tervetulleita heille, ajatus oli ihana. Heillä olisi varmasti hauskaa, eikä siitä olisi mitään vaivaa, hän vakuutti tytöille. Todellisuudessa ajatus aiheutti hänelle vastanväännteitä, mutta kukaan ei huomannut sitä. Hänen olisi nyt oltava rauhallinen. Hän keksisi ratkaisun tilanteeseen myöhemmin. Nyt piti toivottaa vieraat tervetulleiksi, varautua vierailuun ja olla innostunut siitä.

Orla mietti, mitä he tekisivät New Yorkiin päästyään.

»Teidän Walter-setänne tulee hakemaan teidät Kennedyn lentokentältä, te tulette meille kotiin ja siistiydyste matkan jäljiltä ja heti sen jälkeen minä vien teidät kiertämään Manhattanin laivala niin, että te näette, missä olette. Jonakin toisena päivänä me

voimme sitten mennä Ellis Islandille ja Chinatowniin. Meillä tulee olemaan *tosi* hauskaa.»

Ja kun Chicky taputti käsiään yhteen ja intoili kaikesta, hän saattoi kuvitella, että vierailu tosiaan toteutuisi. Ja hän saattoi nähdä Walter-sedän ystävälliset, setämäiset kasvot nauramassa hieman alakuloisina ja katuvaisina, koska hemmotellessaan heidän vieraansa piloille tämä ajatteli tyttäriä, jotka he olisivat voineet yhdessä saada. Hän näki mielessään saman Walterin, joka oli jättänyt hänet muutaman hassun kuukauden jälkeen New Yorkiin ja suunnannut länteen yli valtavan Amerikan mantereen.

Chicky oli toipunut eron aiheuttamasta järkytyksestä jo kauan sitten, ja oikeat muistot heidän yhteiselämästään olivat haalenneet. Eikä hän muutenkaan muistellut menneitä kovin usein. Hänen kuvitteellinen elämänsä, keksitty yhteiselämä Walterin kanssa, oli kristallinkirkas ja terävä hänen mielessään.

Se oli auttanut häntä selviytymään. Ajatus siitä, että kaikki stoneybridgeläiset olivat lopultakin olleet väärässä ja että hän, Chicky, oli kaksikymmentävuotiaana tiennyt kaiken paremmin. Että hänellä oli onnellinen avioliitto ja kiireinen, menestyksenkäs elämä New Yorkissa. Kaikki olisi menettänyt merkityksensä, jos hänen perheensä olisi tiennyt, että todellisuudessa Walter oli jättänyt hänet, että Chicky kuurasi lattiaita, pesi kylpyhuoneita ja tarjoili aterioita rouva Cassidyn täysihoitolassa, ja että hän oli kitsastellut ja säästänyt kaikki nämä vuodet eikä ollut pitänyt yhtään lomaakaan lukuun ottamatta joka vuosi Irlannissa viettämäänsä viikkoa.

Hänen kuvitteellinen elämänsä oli ollut hänen palkintonsa.

Mitenköhän hän voisi esittää sitä Orlalle ja tämän ystävälle Bridgille? Paljastuisiko koko tarina vuosien huolellisen sepittämisen jälkeen? Mutta Chicky ei halunnut murehtia sitä nyt eikä antaa sen häiritä lomaansa. Hän ajattelisi sitä myöhemmin.

Kun Chicky oli palannut New Yorkin -elämäänsä, hänen mieleensä ei ollut vielääkään tullut tyydyttävää ratkaisua. Todellisuudessa hän eli elämää, josta kukaan Stoneybridgessä asuva ei unek-

"Lämmittää kuin kuppi kaakaota talvi-iltana."

GOODREADS.COM

Irlannin länsirannikolla, korkealla tuulen pieksämillä kallioilla seisova Stone House uhkaa rapsistua maan tasalle, kunnes kotiseudulleen palaava Chicky puhaltaa paikkaan jälleen eloa. Menneisyydestään vaitonainen Chicky kunnostaa talon idylliseksi hotelliksi, joka tarjoaa täydellisen pakopaikan jokaiselle aikaa, tilaa ja rauhaa kaipaavalle.

Hotelliin avajaisviikolla saapuvat vieraat muodostavat sekalaisen joukon surun ja onnen täyteisiä ihmiskohtaloita. Winnie on päätenyt lomamatkalle sietämättömän anoppikokelaansa kanssa. Andersia piinaa vaikea suhde isäänsä, Johnia julkisuus, ja Freda taistelee mielenterveytensä kanssa. Nicolan ja Henryn elämää varjostaa traaginen kuolemantapaus, ja he etsivät Irlannin jylhistä maisemista voimaa jatkaa eteenpäin.

